

kapitál je obsažen v přejímací ceně, sjednané s majitelem zabraného velkostatku, a uvádí dále: »Důsledkem toho je povinno min. zeměd. tyto služebnosti na srážku uvedeného obnosu z přejímací ceny (§§ 47 náhr. zák. a 150 ex. ř.) převzít«, a uvádí, že po pravoplatnosti tohoto rozvrhového usnesení budou k návrhu akciové společnosti uvedené služebnosti na převzatých nemovitostech zapsány. Výrok o tom, že je min. zeměd. povinno tyto služebnosti převzít a že je možno žádati po pravoplatnosti tohoto rozhodnutí jejich zajištění, je zřejmě, jak patrné i z důvodů tohoto nař. rozhodnutí, důsledkem výroku prve naříkaného, že totiž akciová společnost nezmeškala lhůtu k uplatnění svých práv a že jich tedy projitím lhůty té nepozbyla. Stojíť druhé nař. rozhodnutí zřejmě na stanovisku, že akciová společnost měla a má právo služebností na přidělené půdě proto, že je včas uplatnila. Shora bylo již uvedeno, že stpů vůbec není příslušný, aby způsobem judikátním řešil otázku existence služebností k půdě, kterou přidělil při provádění pozemkové reformy. I v druhém nař. rozhodnutí přisvojil si žal. úřad tuto pravomoc, neboť, uloživ stěžujícímu si státu, že služebnosti ty má převzít, a vysloviv, že po právní moci budou služebnosti ty knihovně zajištěny, judikoval o otázce existence služebností, jež byla a je sporná. Kompetenci svou nemůže žal. úřad dovozovati z ustanovení zákonů, jež cituje v tomto rozhodnutí. Neboť § 47 náhr. zák. jedná o rozvrhu přejímací ceny, jež provádí soud, § 150 ex. ř. pak nic o kompetenci stpů nestanoví.

Na věci nemůže měniti nic, co se dále uvádí v nař. rozhodnutí o tom, že stěžující si stát převzal přidělené mu nemovitosti v témže rozsahu i stavu, v jakém je převzal stpů od vlastníka zabraného majetku, neboť je právě spor o to, zda služebnosti existovaly po právu v době převzetí a přidělu, a otázky ty není stpů povolán řešiti. Paragrafů 23 a 19 příř. zák. mohl by se žal. úřad dovolati jenom tehdy, kdyby sám nově zřizoval služebnosti. Toho však žal. úřad neučinil a uvedených předpisů dovolal se výslovně jen, aby odůvodnil, že se st-li nestala věcně křivda, uznal-li vůči němu práva, která sám mohl by podle zákona zříditi.

Bylo proto i druhé nař. rozhodnutí, pokud bylo vzato v odpor, zrušiti pro nezákonnost.

Č. 12.147.

Církevní věci: * Úřad, rozhodující o ztrátě doplňku příjmů duchovního podle ustanovení § 7 odst. 1 lit. b) zák. čl. XIV:1898 ve znění § 4 zák. čl. XIII:1909, je sice vázán na skutkovou podstatu, zjištěnou v trestním nebo disciplinárním rozsudku, ale subsumpci této skutkové podstaty pod cit. předpis zák. čl. XIV:1898 provádí samostatně.

(Nález ze dne 16. listopadu 1935 č. 19.414/35.)

V ě c: Alexandr Ch. ve Št. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o odnětí kongruálních platů.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Rozsudkem samosoudce ev. augs. vyz. seniorátu gemerského v T. z 24. března 1933 byl st-l, evang. a. v. farář ve Št., uznán vinným disc. přečinu podle bodu »i« § 312 círk. ústavy z 27. prosince 1922 č. 61/1923 Sb., který spáchal tím, že prostředkoval při odprodeji starobylé církevní pokrývky do cizozemska bez povolení Památkového úřadu v Bratislavě, čímž spáchal skutek, odporující státním trestním zákonům. Pro tento přečin byl st-l odsouzen podle bodu a) § 313 círk. ústavy na pokárání a k náhradě nákladů řízení. V důvodech jest uvedeno, že vina obviněného byla prokázána jeho přiznáním, že věděl o tom, že odprodaná pokrývka bude odvezena do ciziny, v tomto případě do Maďarska, při čemž se vzala v úvahu okolnost, že obviněný při prodeji dotyčné pokrývky nevystupoval samovolně s úmyslem připravit církvi i stát o zvláštní drahocennost, ale činil tak s dodatečným souhlasem seniorského úřadu ev. a. v. v R., vydaným na základě jednomyslného rozhodnutí církevního shromáždění ve Št. Též bylo přihlédnuto k jeho minulosti bez trestu a bezúhonnému životu jak ve službě, tak i ve společnosti. Za přitěžující okolnost bylo uznati, že jako farář přes patřičný zákaz Památkového úřadu, který byl seniorským úřadem v R. všem příslušným církevním sborům svého času vydán, svým přičiněním umožnil odprodej tohoto umělecko-historického předmětu, neupozorniv církevní shromáždění na tento zákaz Památkového úřadu.

Když zem. úřad v Bratislavě předložil rozsudek referátu min. škol. v Bratislavě, vydal tento úřad vůči st-li nař. výměr tohoto znění: Disc. rozsudkem samosoudce gemerského evang. a. v. seniorátu v T. z 24. března 1933 byl jste uznán vinným disc. přečinem podle bodu »i« § 312 ústavy církve e. a. v. na Slovensku, uveřejněné vyhláškou min. škol. č. 61/1923 Sb., který jste spáchal tím, že jste prostředkoval při odprodeji starobylé církevní pokrývky do cizozemska bez povolení Památkového úřadu v Bratislavě, čímž jste spáchal skutek, odporující státním trestním zákonům, a pro tento přečin byl jste odsouzen podle bodu a) § 313 uvedené ústavy k pokárání. Přečin tento podle skutkového stavu pravoplatného disc. rozsudku kvalifikuje zdejší úřad za chování státu nepřátelské a za těžký mravní přečin, přičítící se Vašemu postavení, ve smyslu ustanovení § 7 b) z. čl. XIV:1898 a § 4 zák. čl. XIII:1909, resp. bodu c) § 22 zák. čl. XXVII:1907. Následkem toho odvolává se na § 6 zák. z 25. června 1926 č. 122 Sb., resp. na § 177 vl. nař. ze 17. července 1928 č. 124 Sb., dále na odst. b) § 7 zák. čl. XIV:1898 a § 4 zák. čl. XIII:1909, v jehož smyslu ztrácí po dobu tří roků doplněk příjmů ten duchovní, který byl disc. rozsudkem odsouzen pro chování státu nepřátelské a těžký mravní přečin, přičítící se jeho postavení, a to ode dne pravoplatnosti rozsudku, odnímám Vám dnem 24. dubna 1933 na dobu tří roků nárok na kongruální plat se všemi právními následky, vyplývajícími ze zák. č. 122/1926 Sb., resp. vlád. nař. č. 124/1928 Sb.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Stížnost nejprve dovozuje, že ačkoli st-l byl disciplinárně odsouzen církevním soudem, přece se přečinu nedopustil, v nejnepříznivějším případě by jednání st-lovo bylo možno uznati za pouhý přestupek, který byl v době, kdy proti st-li bylo církevními orgány zahájeno disc. řízení, již promlčen. Nemá proto po názoru stížnosti nař. rozhodnutí právního podkladu. Tuto námitku neuznal nss důvodnou.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 lit. b) zák. čl. XIV:1898 ve znění § 4 zák. čl. XIII:1909 ztrácí na dobu v předpisu tom určenou doplněk příjmů ten duchovní, který se provinil těžkým mravním přečinem, přičicím se jeho postavení, nebo který projevuje chování státu nepřátelské a proto byl rozsudkem trestního soudu nebo cestou disc. odsouzen. Z ustanovení tohoto plyne, že státní úřad, rozhodující o odnětí doplňku příjmů ze státní pokladny, jest oprávněn a povinen toliko zkoumati, zdali duchovní byl rozsudkem trestního nebo disc. soudu odsouzen, není však oprávněn podrobiti svému přezkoumání meritorní správnost odsuzujícího trestního nebo disc. výroku.

St-l nemůže proto důvodně proti nař. rozhodnutí vznášeti námitku, že žal. úřad neměl vzíti disc. odsouzení st-le za podklad svého rozhodnutí, poněvadž st-l byl v disc. řízení odsouzen neprávem, neboť st-l měl možnost se brániti námitkou tohoto obsahu opravným prostředkem proti disc. rozsudku, jež mu bylo volno podati podle § 368 ústavy církve evangelické augsb. vyznání na Slov. (vyhláška min. škol. z 27. prosince 1922 č. 61/1923 Sb.) u vyšších soudních stolic, uvedených v §§ 331 a 332 této ústavy.

Dále vytýká stížnost, že žal. úřad neprávem kvalifikoval st-lův skutek jakožto chování státu nepřátelské a jakožto těžký mravní přečin, přičicím se st-lovu postavení, namítajíc, že žal. úřad nebyl příslušným provésti samostatně kvalifikaci činu st-li za vinu kladeného, nýbrž byla proň směrodatnou kvalifikace obsažená v rozsudku církevního soudu.

Ani tuto námitku neuznal nss důvodnou. V nahoře cit. předpisu § 7 zák. čl. XIV:1898 samém je stanovena právní kvalifikace činů, které působí ztrátu nároku na doplněk příjmů duchovního, musí tedy ten úřad, který předpis ten na konkrétní případ aplikuje — když není výslovného předpisu jinakého — sám provésti subsumpci skutkové podstaty, zjištěné v trestním nebo disc. rozsudku, na kterou je ovšem vázán, pod zákonné pojmy »těžký mravní přečin, přičicím se postavení duchovního,« nebo »projev chování státu nepřátelského«.

Správnosti tohoto názoru nasvědčuje úvaha, že trestní nebo disc. soud provádějí právní kvalifikaci skutkové podstaty s hlediska předpisů jiných (trestních nebo služebních), nikoli s hlediska ustanovení § 7 cit. zák. článku, takže z trestního nebo disc. rozsudku nebude event. vůbec patrné, zdali trestní (disc.) soud uznal skutek, pro nějž byl duchovní odsouzen, za těžký mravní přečin, přičicím se postavení duchovního, nebo za projev chování státu nepřátelského.

Z toho plyne bezdůvodnost námitky stížnosti, že žal. úřad nebyl oprávněn samostatně s hlediska § 7 zák. čl. XIV:1898 právně posouditi čin st-lův, nýbrž že byl co do kvalifikace činu toho vázán obsahem roz-

sudku církevního soudu, jakož ovšem i další námitky, že rozsudek církevního soudu jednání st-le nekvalifikoval jakožto těžký mravní přečin, přičící se postavení st-le jakožto duchovního, ani jakožto projev chování státu nepřátelského ve smyslu předpisu § 22 bodu c) zák. čl. XXVII:1907.

V meritu pak dovozuje stížnost, že čin st-lův — odprodej umělecké památky do ciziny s dodatečným souhlasem nadřízeného církevního úřadu, ale bez povolení Památkového úřadu — kvalifikoval žal. úřad neprávem jakožto těžký mravní přečin, přičící se postavení st-le jakožto duchovního, a jakožto projev chování státu nepřátelského.

O této námitce uvažil nss, že žal. úřad v nař. rozhodnutí nijak neodůvodnil, z kterých momentů usoudil, že jednání st-lovo jest považovati za těžký mravní přečin, st-lovu postavení se přičící, resp. za projev nepřátelského chování ke státu. Nezachování vůbec nějakého předpisu právního řádu státního nelze zajisté o sobě považovati již za těžký mravní přečin, a to ani tehdy, nezachová-li takový předpis osoba zastávající úřad duchovního, nebo za projev chování státu nepřátelského. Aby jednání duchovního mohlo býti takto kvalifikováno, musely by tu býti ještě skutkové momenty další, z nichž by bylo možno dospěti k úsudku, že jednání duchovního má povahu těžkého mravního přečinu nebo chování státu nepřátelského, na př. velká důležitost právních statků, k jichž ochraně je určena právní norma duchovním nerespektovaná, nebo skutečnosti, z nichž je zřejmo mravně zavržitelné nebo státu nepřátelské smýšlení, které duchovního k nešetření platného předpisu vedlo a pod. V daném případě bylo odůvodnění v uvedeném směru tím více třeba, uvaží-li se, že církevní soud, uloživ st-li nejnižší trest podle § 313 církevní ústavy přípustný, zřejmě nepovažoval provinění st-le za těžké, a dále, že se v důvodech rozsudku církevního soudu výslovně praví, že st-l při dotyčném odprodeji nevystupoval s úmyslem připravití církev a stát o zvláštní drahocennost.

Žal. úřad v nař. rozhodnutí neuvedl vůbec žádných skutečností, z nichž usoudil, že se st-l dopustil těžkého, jeho postavení se přičícího mravního přečinu, a že činem svým projevil chování státu nepřátelské, takže není jasno, jakými úvahami dospěl k této kvalifikaci činu st-lova. Tím byla st-li ztížena obrana jeho práv a nss-u znemožněno spolehlivé přezkoumání nař. rozhodnutí, pročez nezbylo, než zrušiti nař. rozhodnutí pro tuto podstatnou vadu podle § 6 zák. o ss.

Č. 12.148.

Učitelstvo: * Ustanovení § 155 plat. zák. č. 103/1926 Sb. o nejnížší roční výměře normálního výslužného státních zaměstnanců platí také pro určení nejnížších odpočívnych požitků učitelů s procentuálními platy podle § 34 učit. zák. č. 104/1926 Sb.

(Nález ze dne 16. listopadu 1935 č. 19.486/35.)